

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-260/17-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatska banka za obnovu i razvitak, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 7. prosinca 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/17-01/142, urbroj: 401-01/04-17-7 od 31. kolovoza 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem poništio je rješenje Hrvatske banke za obnovu i razvitak, broj: 01/2017 od 24. veljače 2017. , u dijelu u kojem žalitelju (ovdje zainteresiranoj osobi) nije omogućen pristup podacima o korisniku kredita, nazivu projekta i namjeni kredita, sadržanim u odlukama uprave Hrvatske banke za obnovu i razvitak (točka 1. izreke rješenja), odobrava se H. Š., pravo na pristup odlukama uprave Hrvatske banke za obnovu i razvitak u dijelu u kojem žalitelju nije omogućen pristup podatku o korisniku kredita, nazivu projekta i namjeni kredita (točka 2. izreke rješenja), nalaže se Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak da u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja postupi sukladno točki 2. izreke ovog rješenja (točka 3. izreke rješenja) te se odbija žalba H. Š. u preostalom dijelu (točka 4. izreke rješenja).

Tužitelj u tužbi osporava rješenje tuženika te u bitnome ističe kako je osnovan Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak (Narodne novine, broj: 138/06., 25/13) kao posebna financijska institucija, odnosno kao razvojna i izvozna banka s ciljem poticaja razvoja hrvatskog gospodarstva, međutim, izričitom odredbom članka 4. navedenog Zakona jasno se i precizno navodi kako je HBOR osnovan posebnim zakonom te je Zakon o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak *lex specialis*. Navodi da se donošenjem Zakona o kreditnim institucijama (dalje: ZOKI) na poslovanje tužitelja primjenjuju i odredbe ZOKI-a o bankovnoj tajni. Smatra da je tuženik, kao prvo, u odnosu na postavljeni zahtjev trebao primijeniti Zakon o HBOR-u, koji kao *lex specialis* ima prednost u primjeni u odnosu na Zakona o pravu na pristup informacijama-dalje ZPPI, a pogotovo u odnosu na članak 16. stavak 3. ZPPI-a koji je zbog nedostataka definicije javnih

sredstava podložen različitom tumačenju, a što još više umanjuje njegovu snagu u odnosu na izričite odredbe Zakona o HBOR-u. Navodi da je tuženik uzeo u obzir samo pojedine odredbe Zakona o HBOR-u (navodi tuženika svode se samo na članak 5., 8. i članak 10. stavka 5.) koje se odnose na to da je HBOR u vlasništvu RH, da se temeljni kapital uplaćuje iz proračuna, da Republika Hrvatska jamči za obveze HBOR-a, te da HBOR primjenjuje propise o državnim potporama, kako bi njima pokušao opravdati primjenu članka 16. stavka 3. ZPPI-a na HBOR. Tužitelj navodi da je točno da je HBOR osnovala Republika Hrvatska koja uplaćuje temeljni kapital iz državnog proračuna i jamči za obveze HBOR-a, te da se određena sredstava vezana uz potpore vraćaju HBOR-u, sukladno članku 12. stavka 3. Zakona o HBOR-u, no to samo svjedoči o prvenstvenoj primjeni Zakona o HBOR-u u odnosu na ostale propise u praksi. Ističe da i sam Ustav Republike Hrvatske istovremeno postavlja granice dostave informacije te navedeno pravo nije apsolutno i jedino pravo koje se štiti Ustavom Republike Hrvatske, ono je samo jedno od zaštićenih osobnih i političkih sloboda i prava, koje je, međutim moguće ograničiti, a u članku 38. stavka 4. jasno je određeno kako ograničenja prava na pristup informacijama moraju biti razmjerna naravi potrebe za ograničenjem, a propisuju se zakonom, što je u konkretnom slučaju ograničeno ZOKI-em. U pogledu navoda tuženika o potrebni kontrole HBOR-ovog poslovanja, ističe kako je to regulirano samim Zakonom o HBOR-u i to njegovim člankom 22. na način da reviziju financijskih izvještaja obavljaju revizorska društva koja za svaku poslovnu godinu izabire Nadzorni odbor. Za reviziju poslovanja i financijskih izvještaja HBOR-a nadležna je državna revizija, a Republika Hrvatska, pored imenovanih poslovnih revizija, putem državne revizije, Nadzornog odbora, te u konačnici Hrvatskog sabora kontrolira poslovanje i financijska izvješća HBOR-a, a osim toga godišnja financijska izvješća za svaku poslovnu godinu redovito se objavljuju te su dostupna cjelokupnoj javnosti. Smatra da je pozivanje na odredbu članka 19. stavka 1. i 2. Zakona o zaštiti tajnosti podataka pogrešno jer je djelomično prihvatio zahtjev za informacijama temeljeći svoju odluku isključivo na relevantnim zakonima, a ne općim aktima kako to tuženik navodi.

Tužitelj nadalje navodi da je za njega poštivanje bankovne tajne obvezno bez obzira na činjenicu što se (dijelom) financira iz državnog proračuna, a isto je također izričito određeno drugim zakonom. Tužitelj ukazuje na Zakon o financijskom osiguranju ("Narodne novine" 77/07. i 59/12.) te navodi da je očito da svi subjekti financijskog tržišta, prilikom ugovaranja određenih instrumenata financijskog osiguranja, kao uvjet valjanosti tog posla, moraju dobiti navedene suglasnosti za priopćavanje podataka koji su sukladno ZOKI-u zaštićeni bankovnom tajnom. Iz tog je, nadalje očito, da je osim Zakona o HBOR-u i sukladno izričitim odredbama Zakona o financijskom osiguranju u obvezi se pridržavati propisa o bankovnoj tajni. Bez obzira na pravnu prazninu u ZPPI-u, u pogledu definicije javnih sredstava, postoji zakon koji suprotno mišljenju tuženika jasno uređuje zaštitu tajnih podataka čak i u slučajevima financiranja javnih sredstava, a radi se o Zakonu o transparentnosti tokova javnih sredstava ("Narodne novine" 72/13., 47/14. dalje: ZTTJS) kojim je u pravni sustav Republike Hrvatske preuzeta Direktiva Europske komisije 2006/111/EŽ od 6. studenoga 2016. Tuženik je, s obzirom na navedenu prazninu iz ZPPI-a, ako je imao eventualnih dvojbi u vezi primjene relevantnih odredbi Zakona o HBOR-u i odredbe članka 156. ZOKI-a o bankovnoj tajni, trebao uzeti u obzir jasne odredbe ZTTJS-a prema kojima čak i u slučaju financiranja poduzetnika javnim sredstvima ti poduzetnici imaju pravo na oznaku zaštite tajnosti traženih podataka. Iz istih očito proizlazi, a vezano uz raspolaganje javnim sredstvima od strane navedenih poduzetnika da nema automatizma u dostavljanju tajnih podataka. Naglašava da se ZTTJS odnosi samo na pojedine poduzetnike te samo njima određuje i može odrediti zaštitu tajnosti podataka, a kako krug poduzetnika koje HBOR kredita prelazi krug poduzetnika iz ZTTJS-a odnosno nije ograničen na određene (javne) poduzetnike iz ZTTJS, tim više onda i privatni poduzetnici (dakle i oni u kojima državna nema vlasništvo niti su poduzetnici s posebnim ovlastima) očito trebaju imati pravo na zaštitu podataka koji su bankovna tajna. Tužitelj navodi i primjer

Europske investicijske banke (dalje: EIB) koja s jedne strane kao tijelo Europske unije, a s druge strane financijska institucija, provodeći transparentnu politiku u odnosu na dokumente kojima raspolaže, u obvezi poštivati profesionalnu tajnu, odnosno, EIB primjenjuje uobičajene bankovne standarde te ne otkriva podatke koji su bankovna tajna. Tužitelj pojašnjava kako njegov prvenstveni cilj nije stjecanje dobiti, a sve djelatnosti obavlja, između ostalog, odobravanjem kredita i izdavanjem bankovnih jamstava te također kao i EIB u dnevnom poslovanju primjenjuje bankovne standarde i propise što se izravno propisuje člankom 11. stavka 3. i 4. Zakona o HBOR-u pa smatra da sud treba primijeniti odredbe Europskog prava na koje se poziva u tužbi.

Tužitelj nadalje smatra da je tuženik povrijedio odredbu članka 120. u vezi članka 98. Zakona o općem upravnom postupku kao i odredbu članka 30. stavka 2. i članka 51. stavka 2. navedenog Zakona jer nije ocijenio sve navode žalitelja, a osim toga nalazi da je izreka proturječna obrazloženju u odnosu na stav tuženika o dostavi podataka o korisnicima kredita i iznosima kredita. U odnosu na pozivanje tuženika na presudu ovoga Suda poslovni broj: UsII-101/15 od 2.rujna 2015., ističe da je Državno odvjetništvo Republike Hrvatske podnijelo Zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti navedene presude očito zauzimajući stav da postoji dovoljno osnova u prilog istaknutim navodima. Konačno navodi da tuženik pogrešno smatra da bi tužitelj u konkretnom slučaju trebao omogućiti pristup informacijama, a to zbog ograničenja iz zakona na koje se pozvao u tužbi, propisa Europske unije prema kojima nema automatizma dostave podataka, već postoji obveza zaštite bankovne tajne. Tužitelj moli dostavu odgovora na tužbu tuženiku radi očitovanja i predlaže zakazivanje rasprave, a iz svih navedenih razloga predlaže ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika, a podredno u slučaju da sud ne odluči u ovoj upravnoj stvari na navedeni način, predlaže donošenje presude kojom će usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja i poništiti u cijelosti rješenje tuženika te predmet vratiti tuženiku na ponovno odlučivanje s tim da tuženik pravilno utvrdi činjenično stanje i pravilno primjeni materijalno pravo.

Tuženik u tužbi ostaje kod osporenog rješenja i u bitnome ističe kako je neosnovan navod tužitelja da je rješenje nerazumljivo i kontradiktorno pa stoga i nezakonito. Tuženik obrazlaže kako se Zakon o HBOR-u, a pogotovo ZOKI-u, ne može u konkretnom slučaju uzeti kao *lex specialis* obzirom da bi se pravno načelo (*lex specialis deroga legi generali*) moglo primijeniti jedino kada u materijalnopравnim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama ne bi postojalo izuzeće koje se odnosi na postojanje bankovne tajne. S obzirom na to da navedeno izuzeće postoji u članku 15. stavka 2. točki 2. Zakona o pravu na pristup informacijama razvidno je kako ne postoji sukob između propisa niti sukob između pravnih načela jer Zakon o pravu na pristup informacijama uvažava postojanje mogućnosti ograničenja od pristupa koje je razrađeno Zakonom o kreditnim institucijama, uz obvezno provođenje testa razmjernosti javnog interesa, ako se ne radi o raspolaganju javnim sredstvima. Navodi da nije istinita tužiteljeva tvrdnja kako očito ne postoji izuzetak od primjene bankovne tajne jer je člankom 157. stavka 3. točka 25. Zakona o kreditnim institucijama propisano kako se obveza kreditne institucije da čuva bankovnu tajnu ne odnosi u slučaju kada je to propisano drugim zakonima. Drugi zakon je u ovom slučaju Zakon o pravu na pristup informacijama koji u članku 16. stavka 3. predviđa dostupnost informacija o raspolaganju javnim sredstvima i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, a tužitelj nesporno raspolaže javnim sredstvima. Tuženik navodi kako ne postoji nikakva sumnja da tužitelj raspolaže javnim sredstvima, odnosno da ne postoje pravna praznina u pogledu definicije „javna sredstva“ s obzirom na to da tužitelj raspolaže proračunskim sredstvima koja su nedvojbeno javna sredstva te se poziva na Zakonom o transparentnosti tokova javnih sredstava navodeći da odredbe tog Zakona ni na koji način ne mogu utjecati na odredbu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama prvenstveno zbog svoje općenitosti, specifičnosti konteksta dostave određenih podataka Ministarstvu financija, ali i usklađivanju s Direktivom u kojoj se spominje mogućnost čuvanja poslovne tajne.

Smatra da je neosnovano pozivanje tužitelja na pravo Europske unije te izjednačavanje s pozicijom Europske investicijske banke, budući se radi o dvije potpuno drugačije institucije na koje se primjenjuje različiti propisi – drugim riječima tužitelj predstavlja tijelo javne vlasti koje je obvezno primjenjivati odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, koje raspolaže javnim sredstvima i koje u tom slučaju obvezno postupati sukladno odredbi članka 16. stavka 3. navedenog Zakona. Nadalje navodi kako je tvrdnja tužitelja da nije ocijenio sve navode žalbe žalitelja (ovdje zainteresirana osoba) u ovom slučaju ne primjenjiva, budući je tuženik uvažio žaliteljevu žalbu, a osim toga žalitelj je ima pravo pokrenuti upravni spor ako je smatrao da je bilo potrebno ocijeniti sve njegove navode. Što se tiče navoda tužitelja da se nije pozvao na odredbe Zakona o zaštiti tajnosti podataka ističe da je tim Zakonom općenito regulira institut poslovne tajne pa je s obzirom na zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. Zakona, trebalo utvrditi preteže li javni interes za traženim informacijama ili potreba prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. Zakona. U odnosu na navod tužitelja da su izreka i obrazloženje proturječni, jer se u izreci navodi da bi trebalo omogućiti pristup informaciji o iznosu kredita, ističe da su službenici ureda tuženika izvršili uvid u informacije koje su predmet postupka, a iz Zapisnika od 23. kolovoza 2017. proizlazi da na dokumentaciju koja je dostavljena žalitelju nisu bili prekriveni iznosi kredita. S obzirom na navedeno nije bilo potrebno o istome odlučivati, jer je žalitelj dobio informaciju, a u obrazloženju osporenog rješenja je navedeno da ime korisnika kredita i iznos kredita predstavlja raspolaganje javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. Zakona, dok je za podatke o namjeri i nazivu projekta u osporenom rješenju obrazloženo zašto u odnosu na te podatke prevladava javni interes. Smatra da nije osnovan navod da rješenje nije obrazloženo u dijelu u kojem je žalitelju omogućen pristup informacijama. Predlaže da se odbije žalba i potvrdi drugostupanjsko rješenje tuženika.

Zainteresirana osoba u odgovoru na žalbu u bitnom ističe da suprotno navodima iz opširne tužbe, tuženik u smislu ZOKI-a nije kreditna institucija već posebna pravna osoba koja je ustrojena temeljem Zakona o HBOR-u, a informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne su javnosti i bez provođenja postupka testa razmjernosti.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima, odgovor tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovana.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, kao i dokaze na kojima je utemeljeno osporeno rješenje, nakon čega je ocijenio da tuženik osporenim rješenjem nije povrijedio zakon na štetu tužitelja već nalazi da je pravilno primijenio i protumačio materijalno pravo i to odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama i odredbe Zakona o zaštiti tajnosti podataka.

Prema odredbi članka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13, 85/15-dalje: ZPPI), informacije su dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj ili pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovog Zakona. Člankom 15. stavkom 2. točkom 2. navedenog Zakona propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno Zakonu.

Odredbom članka 15. stavka 3. točke 1. ZPPI-a propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama ako postoje osnove sumnje da bi njezino objavljivanje onemogućilo učinkovito, neovisno i nepristrano vođenje sudskog, upravnog ili drugog pravno uređenog postupka, izvršenje sudske odluke ili kazne.

Prema odredbi članka 16. stavka 1. ZPPI-a, tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. i 4. ovoga Zakona, dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Vlasnik informacije iz članka 15. stavka 2. točke 1. ovoga Zakona, po prethodno pribavljenom mišljenju

Ureda vijeća za nacionalnu sigurnost, dužan je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa tijelo javne vlasti dužno utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. Zakona, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom.

Prema odredbi članka 16. stavka 3. ZPPI-a informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne su javnosti i bez provođenja postupka iz stavka 1. navedenog članka osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.

Odredbom članka 19. stavka 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka (Narodne novine, broj: 108/96) propisano je da poslovnu tajnu predstavljaju podaci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osobe, a koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada te druge podatke zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese. Općim aktom se ne može odrediti da se svi podaci koji se odnose na poslovanje pravne osobe smatraju poslovnom tajnom niti se poslovnom tajnom mogu odrediti podaci čije priopćavanje nije razložno protivno interesima te pravne osobe (stavak 2). Poslovnom tajnom ne mogu se odrediti podaci koji su od značenja za poslovno povezivanje pravnih osoba niti podaci koji se odnose na zaštićeno tehničko unapređenje, otkriće ili pronalazak (stavak 3.).

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da je H. Š., ovdje zainteresirana osoba, zahtjevom za pristup informacijama od 21. ožujka 2017. tražio dostavu informacije o tome kada su tijekom 2016. godine održavane sjednice Nadzornog odbora HBOR-a, koji su bili dnevni redovi sjednica tijekom 2016. godine i koji su bili prijedlozi odluka o kojima je raspravljao i trebao odlučivati Nadzorni odbor tijekom 2016. godine. Dopunom zahtjeva od 13. veljače 2017. zatražio je i pristup sadržaju prijedloga odluka o kojima je raspravljao i trebao odlučivati Nadzorni odbor tijekom 2016. godine.

Tužitelj je rješenjem broj: 01/2017 od 24. veljače 2017. zainteresiranoj osobi djelomično odobrio pristup informacijama na način da će mu se dostaviti preslike prijedloga odluka o kojima je raspravljao i trebao odlučivati Nadzorni odbor tijekom 2016. godine s tim da se prekriju podaci koji su zaštićeni zakonom. U navedenim odlukama tužitelj je prekrio podatke o korisniku kredita, nazivu projekata, namjeni projekata, podatke o sudužnicima i jamcima platcima, podatke o nekretninama (katastarska čestica, zemljišnoknjižni uložak, naziv suda) i brodovima kao sredstvima osiguranja te podatke o brojevima ugovora (kredit, poslovna suradnja, osiguranje) nalazeći da prevladava potreba zaštite bankovne tajne korisnika kredita, garancija i osiguranja.

Ovaj Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je poništio navedeno rješenje te je odobrio zainteresiranoj osobi pravo na pristup informacijama u dijelu u kojem tužitelju nije omogućen pristup i to korisniku kredita, nazivu projekata i namjeni kredita.

Imajući na umu pravni položaj tužitelja kao i predmet njegovog poslovanja te činjenicu da se tužitelj financira iz sredstava državnog proračuna koja sredstva spadaju u javna sredstva, osnovano tuženik smatra da je kontrola trošenja sredstava državnog proračuna Republike Hrvatske od interesa svih građana. Slijedom toga i pitanja na koji se način troše proračunska sredstva, odnosno koriste li se na gospodarski rast i razvitak, zaposlenost, konkurentnost, povećanja životnog standarda, ili pak privatni interes, su pitanja od javnog interesa. Polazeći od navedenog te imajući na umu da je odredbom članka 16. stavka 3. ZPPI-a propisan izuzetak od provođenja testa razmjernosti i javnog interesa kada se radi o informacijama o raspolaganju javnim sredstvima, osim u slučaju kada informacija predstavlja klasificirani podatak, ovaj Sud prihvća zaključak tuženika da uvid u popis tvrtki koje su dobile kredit, kao i iznos kredita koji su zaprimili predstavlja

informaciju o javnim sredstvima i u odnosu na te podatke tužitelj nije bio dužan provoditi test razmjernosti i javnog interesa.

Nadalje, prihvaća se pravilnim i obrazloženje tuženika da u odnosu na podatke o namjeni kredita i nazivu projekta prevladava javni interes u odnosu na potrebu zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a te je navedene podatke potrebno učiniti dostupnim jer javnost ima pravo biti upoznata u koju svrhu se koriste proračunska sredstva čime se ostvaruje načelo transparentnosti djelovanja tijela javne vlasti. U odnosu na ostale podatke koji su prekriveni (katastarske čestica, zemljišnoknjižni uložak, vlasnik nekretnine, predmet osiguranja itd) tuženik je obrazložio da te informacije nisu od javnog značaja i da u odnosu na njih prevladava potreba zaštite prava na ograničenje u odnosu na javni interes, a koje obrazloženje kao ispravno prihvaća i ovaj Sud. Slijedom svega navedenog, a suprotno navodima tužitelja proizlazi da je osporeno rješenje obrazloženo sukladno odredbi članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku te su navedeni potpuni i valjani razlozi koji upućuju na osnovanost odluke tuženika.

U odnosu na pozivanje tužitelja na Zakon o transparentnosti tokova javnih sredstava valja istaknuti da se tim Zakonom uređuje transparentnost financijskih odnosa između tijela javne vlasti u Republici Hrvatskoj i javnih poduzetnika odnosno poduzetnika s posebnim ovlastima, a upravo je tužitelj kao razvojna i izvozna banka u 100-postotnom vlasništvu Republike Hrvatske osnovan sa svrhom kreditiranja obnove i razvitka hrvatskog gospodarstva, a njegov položaj, poslove, vlasništvo, ovlaštenja i ustroj kao posebne financijske institucije uređuje Zakon o hrvatskoj banci za obnovu i razvitak („Narodne novine“ 138/06. i 25/13.). Među ostalim, tim Zakonom je propisano da temeljni kapital tužitelja uplaćuje Republika Hrvatska iz državnog proračuna i da Republika Hrvatska jamči za obveze tužitelja bezuvjetno, neopozivo i na prvi poziv te bez izdavanja posebne jamstvene isprave. S obzirom na navedeno osnovano tuženik smatra da sredstva iz državnog proračuna Republike Hrvatske spadaju u javna sredstva i da se na tužitelja kao tijela javne vlasti primjenjuju odredbe ZPPI-a. Nadalje, ne može se ocijeniti osnovanim navod tužitelja da je u konkretnom slučaju trebao primijeniti odredbe ZOKI-a o bankovnoj tajni. Odredbom članka 157. stavka 3. točke 25. ZOKI-a propisano je kako se obveza kreditne institucije da čuva bankovnu tajnu ne odnosi u slučaju kada je to propisano drugim zakonom, a upravo je odredbama ZPPI- a propisana dostupnost informacijama o raspolaganju javnim sredstvima i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, dok je u drugim slučajevima propisanim tim Zakonom (članak 16. stavak 1. i 2) uz uvažavanje kriterija iz tog Zakona propisano provođenje tog testa. Nadalje, nije osnovano ni pozivanje tužitelja na Europsku investicijsku banku jer se kako to i osnovano tuženik navodi radi o različitim institucijama koje primjenjuju različite propise.

Iz svega navedenog proizlazi da je tuženik u predmetnom postupku pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na isto pravilno primijenio i protumačio materijalno pravo. Imajući na umu sadržaj tužbe te odgovora na tužbu i podatke u spisu predmeta proizlazi da je strankama u predmetnom postupku omogućeno očitovanje o podnescima zaprimljenim tijekom upravnog spora pa kako tužitelj i tuženik ne dovode u pitanje činjenično stanje, već primjenu materijalnog prava sud je riješio spor bez održavanja rasprave, ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna pitanja za rješavanje predmetne stvari.

S obzirom na navedeno Sud nalazi da prigovori tužitelja u tužbi nisu odlučni niti su od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja tuženika, te sud nije našao osnove osporeno rješenje poništiti kako je to zatražio tužitelj, slijedom čega je odlučeno kao u izreci presude pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.).

U Zagrebu 7. prosinca 2017.

Predsjednica vijeća:
Blanja Turić, v.r.